

— Allj meg, te hazaáruló, mert agyonlőlek! —

Milán erre a fenyegetésre cikkcakkban futott tovább, most már biztos volt venne, ha nem tud átjutni, jobb a halál.

Egymás után három gyors lövés dördült mögötte. Dosó lőtt. A harmadik dörréssel egyidőben ütést érzett bal karján, a válla alatt. Már elérte a drótakadályt. Hasravágódott a drótakadály előtt. Dosó, diadalmasan üvöltött fel. Milánnak zsibbadni kezdett a keze, de még tudta mozgatni. Vad kelepéssel szólalt meg kezében géppisztolya. Dosót lekaszáta a sorozat. Arccal zuhant a sárba. Milán gyorsan kicserélte a tárat és a feléje futó tisztek csoportjára érezett egy rövid sorozatot. Az egyik tiszt ordítva zuhant el, a többiek fedezéket keresve ugrottak szét.

Fájdalmával küzdve mászott át a drótsövény alatt. Hátáról darabokban szaggatta le a ruhát a szöges drót. Helyenként a bőrébe hasított, de az ő hatalmas erejét és a szabadulás iránti vágyát nem tudta fékezni. Amint keresztül ért, tovább akart kúszni. Géppisztoly kattogást hallott. A lövedékek körülötte verték a sarat. Közel volt a támadó. Visszafordult. Újra megszólalt odaát a géppisztoly. Most a jobb lábán érezte ugyanazt az ütést, amit előbb bal karján. Nehezen bírta már használni balkarját, minden mozdulatra emberfeletti kínok gyötörték, testéről dőlt a verejték. Újra felvette a harcot, fedezékül használva a drótsövény vékony karóját. Úgy látszik, nem akarják élve átengedni, villant át agyán, és kezében újra működni kezdett a géppisztoly. A szakasz parancsnoka, Milio, Putnik hadnagy is Dosó sorsára jutott. A tisztek fenyegetve rázták a géppisztolyt, parancsokat ordítva a szakaszvezetőnek. A szakaszvezető rajvonalba lassan kúszatni kezdte az őrséget a drótakadály felé. Milán fájdalma ellenére is melegséget érzett a szíve táján a szakaszvezető iránt.

Időt adnak a menekülésre, gondolta.

Új tárat tett be és figyelmeztetve eresztett egy-egy lövedéket a közelmérszkező fényes-kabátos tisztek csoportja felé. A tisztek is lőttek. Milán előtt már minden ködben úszott. Ereje utolsó megfeszítésével gurult be egy árok szerű mélyedésbe a körülötte csapkodó lövedékek elől. Elvesztette eszméletét.

A magyar járőr a közeli erdő széléről figyelte a jugoszláv tragédiát.

— Na, ezt jól elintézték. — szolt az egyik magyar határőr, aki segített bajtársának bevinni a lövedékek elől Milánt az erdőbe. — Szaladj be az őrsre hordágyért, addig én elszorítom a lövések felett. Futólépés zaja hallatszott az ösvényen, az őrs tagjai érkeztek oda hordágygal, kötszerrel.

Milán kinyitotta szemét. Révetegen nézett körül, szeme megakadt bekötött karján és lábán. Láta, hogy már hordágyon fekszik. Végignézett a biztatón mosolygó arcokon, azok beszéltek hozzá, de nem értette.

Megnyugodva sóhajtott. Szeme sarkából két könnyesepp gördült le sáros arcán.

DÉR ENDRE

Sasok hazája

*Ebédlünk asztalán izes falat,
— heten csevegtünk csendesen.
A jó mesélgetés el nem apadt
— s a társaságnak kedve sem.*

*„Nemzetközi asztal” — ez volt nevünk,
albánok, szerbek, víg csehek,
s egy szovjet asszony étkezett velünk:
rikán látni ily kék szemet...*

*A békeharcról mindenki szavalt
egy verset... Kedves volt nekem,
hogy harcosan zengték a békedalt
a testvérajak — nyelven!*

Leglelkesebben az albán leány
dalolt, csilingelt a kacaj! ...
„Gyermek még“ — mondtuk, s szántuk is talán,
hogy nehezen járhat háza ...

„Fasisztáktól környezett csepp ország“
— a szó az asztalra koppant.
— „Csepp, de sasok hazája! mondd hát:
a sas-szív ereje! — roppant!“

— Szóltam vígan kis Remziének, —
(mindig ezt mondja énnekem.)
„Sasok — sokszázmillióan élnek,
büszkén, elszántan, éberen!“

A szovjet asszony mondta ezt keményen,
s a fénylő fákat nézte kinn az éjben ...

A drága béke kinn az éjben
ezüstfehéren tündökölt a fán,
madár repült a fák felett suhogva;
egy büszke sas talán.

MÉSZÁROS KATALIN

Emlék — töredék

Karcsú derekát hűs szellő sudarítja,
napfény ragyog át szúlas, szőke haján.
Megnőtt az öcsém ... lám, eltelték az évek
munkánk ütemén frissen, szaporán.

... Emlék-töredék bukkan fel valahonnan.
Állandó dobogás, tankok dübörögnek,
hörgő motorok, csörgő kirakat-táblák,
állati félés szélén a létnek.

Könnymarta kis arcán álmos remegés ül,
félelme kijáradt, csittul zokogása,
kis hasa kordul, gyötri a szűró éhség,
s már szeme könnyes, mocsan, sír kicsi szája.

Meddig bírod ezt még? — Öklelt bennem a szó,
bár én is siheder, suttó-kölyök voltam.
Csak néztem anyám sápadt, merevült arcát,
s láttam, szeme lángja immár oda lobban,

hol vakító pásztát öntött be a napfény
büzlő vermünk mélyére a megnyílt ajtón.
... Ott állt, nevető ajkán tág mosolyával.
szétömlő sugarak vonták be aranylón.